

KULCSÁR SZABÓ ERNŐ

Genézis, avagy a posztmodernitás recepcióbázisának diszkrepanciái

A modernitás kategóriájából a posztmodernbe való tranzíció punctum saliens a receptivitásnak ko-kreativitásként manifesztálódó possibili faktora. Az écriture automatique relációjában még lehetett a textusok konfúz, illetve diffúz momentumainak disztigáló koncepciójával polemizálni, de ma már ez a percepció – ko-kreatív mutánsként – nolens-volens bele van kódolva magába az interpretatív gesztusba. Az újfajta szignalizáció persze nem foghatja át a komplett recepcióbázist; itt csupán domináns tendenciáról beszélhetünk, amely azonban mind inkább az emóciók relativizálódása révén válik de facto szignifikánssá.

Paradigmánkra a posztmodern reprezentánsai eklatáns példákat prezentálnak. Ilyen Mindenekhy Kandi Kálmán *Genézis* című, a ko-kreativitást direkte kiprovokáló mementója:

*A vödör az udvaron áll.
Üres.
Most nem nézek oda. Oda
nem nézek. Most. Sőt, másb
ová nézek. Az udvaron vöd
ör. Most is? Áll? S üres? Tov
ábbá van-e ott udvar speciel?*

A mementor itt hipnotikus erővel szuggerálja az egzakt entitás (minden entitás!) örök deficitjét, a szenzoritás inszufficiens mivoltának Ding an sich-jét. A parcelláit vesztett fluid világban nem lehet univerzális válaszunk semmire, ex nihilo nihil, sapienti sat, et caetera caeterorum. Ergo mindennek több individuális transzformációja van, mely egyben a saját reciprokját is involválhatja, tudniillik ab ovo supponál egy a receptor partikuláris optikájából materializálódó szupplementumot, melyben mindaz exponálódik, ami benne, a receptorban a sorok olvastán minden prekonceptió nélkül, sine ira et studio, szubjektíve evokálódik, pusztán az addigi életében akkumulálódott egzisztenciák szubsztrátumaként. Figyeljünk a *Genézis* titulusra, mely jól interpretálja az új, egyidejűleg kognitív és dekonstruáló világkép születését, olyanét, amely éppen attól világkép, hogy nincs és nem is akar az lenni, rábízva magát a ko-kreatív recepcióbázisra, fumigálva emennek az emotivitás skálafokai szerint alakuló diszkrepanciáit. És ezzel máris dokumentálhatóan, plusz in statu nascendi is, meg van haladva a „könnytől-könnyig” vagy – per analogiam – a „lélektől-lélekig” erodált, pauperizálódott modernitása.

Quod erat demonstrandum.

(Ferdítette: TIMÁR GYÖRGY)